

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **I. P.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2015, č. j. CPR-27182-2/ČJ-2015-930310-V237, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2016, č. j. 4 A 2/2016 - 25, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 9. 7. 2015, č. j. KRPA-283199-16/ČJ-2015-000022 uložila žalobci správní vyhoštění na dobu dvou roků podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Žalovaný odvolání žalobce zamítl rozhodnutím ze dne 15. 12. 2015, č. j. CPR-27182-2/ČJ-2015-930310-V237.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností napadl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2016, č. j. 4 A 2/2016 - 25, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. V kasační stížnosti požádal, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Svůj návrh odůvodnil tím, že nepřiznáním odkladného účinku se stane vykonatelným rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto bude muset okamžitě opustit území s tím, že jeho návrat bude „*v nedohlednu*.“ V tomto nuceném vycestování je nutno proto spatřovat újmu, která bude stěžovateli způsobena.

V této souvislosti poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, především na jeho usnesení z 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25. Nejvyšší správní soud v něm vyložil, že povinnost vycestovat by bylo na újmu právu na spravedlivý proces, neboť součástí tohoto práva je i právo aktivně se účastnit řízení včetně pravidelného osobního kontaktu s právním zástupcem. Stěžovatel má za to, že vzhledem k předchozímu pobytu na území České republiky a k zdejšímu vytvořenému zázemí znamená uložení povinnosti vycestování nepoměrně větší újmu.

Žalovaný s přiznáním odkladného účinku nesouhlasil. Poukázal na to, že zákonodárce odkladný účinek kasační stížnosti do zákona nezakomponoval na rozdíl např. od odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o vyhoštění, který garantuje ustanovení § 172 odst. 3 zákona

o pobytu cizinců na území České republiky. Uvedl, že v projednávaném případě jde o cizince, který je povinen vycestovat z území v důsledku uloženého správního vyhoštění. Cizinec se protiprávního jednání odůvodňujícího správní vyhoštění prokazatelně dopustil, což ani sám nepopírá. Právo na spravedlivý proces by podle žalovaného bez přiznání odkladného účinku kasační stížnosti újmu neutrpělo, neboť cizinec k osobní účasti na jednání před Nejvyšším správním soudem (bude-li vůbec třeba) může využít institutu povolení vstupu definovaného ustanovením § 122 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, zpravidla tak činí poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma hrozící stěžovateli z jeho výkonu zřejmá již ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, v otázce zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého a rodinného života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání (srov. zejména usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, publ. pod č. 3169/2015 Sb. NSS, a dále např. usnesení ze dne 30. 3. 2016, č. j. 2 Azs 9/2016 – 22).

Vyhošťovanému cizinci je tedy obvykle zachována možnost setrvat na území České republiky i po dobu probíhajícího řízení o jeho kasační stížnosti [žaloba ve věci rozhodnutí o vyhoštění cizince má přitom odkladný účinek *ex lege*, ledaže byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu (srov. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců)], neboť pro případ, že by byl se svou kasační stížností úspěšný, nelze vyloučit příčinnou souvislost mezi důsledky realizace rozhodnutí o vyhoštění a možným vznikem bezprávné újmy. Takovou újmu lze zásadně považovat za velmi výrazně zasahující právní sféru cizince (stěžovatele), často i s nevratnými důsledky (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25).

S ohledem na shora uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že ve vztahu ke kasační stížnosti stěžovatele je namísto odkladný účinek přiznat, neboť jinak by mohl utrpět újmu nikoliv zanedbatelnou. Současně pokládá Nejvyšší správní soud za nepravděpodobné, že by v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti hrozila újma třetím osobám, jelikož tomu žádné indicie nenasvědčují. Jakkoli se stěžovatel dopustil protiprávního jednání, Nejvyšší správní soud neshledal existenci skutečností, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem (např. bezpečnost státu, ochrana veřejného pořádku a zdraví), a ani žalovaná jejich existenci netvrdila. Bez významu přitom není ani to, že souzená věc musí být soudy řešena přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), a doba, po kterou budou sistovány účinky napadeného rozsudku (potažmo napadeného rozhodnutí), tak bude jen krátká.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti napadenému rozhodnutí měla odkladný účinek ze zákona, obnovuje se fakticky dočasně zákonný odkladný účinek žaloby proti napadenému rozhodnutí ve věci správního vyhoštění stěžovatele. Tímto rozhodnutím nicméně Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5, ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 18. května 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu